

GEVOELLOOS

MIEKE Y. VAN DIJK is begonnen met schrijven van romans op het platform *Wattpad*. Dit deed ze onder de naam *-rare-/xYmkex*. *20 leerlingen in één klas* – ook wel *20LIEK* – was hierbij haar eerste succesvolle werk en ze heeft met het boek meerdere keren bovenaan de categorie “tienerfictie” gestaan. Om meer representatie te bieden voor de LGBTQ+-community, heeft ze besloten queer personages de leidraad van haar verhalen te maken.

In 2017 kwam *GEVOELLOOS* als eerste tevoorschijn op *Wattpad*. Nu, in 2023, komt de herschreven versie tevoorschijn als fysiek boek.

GEVOELLOOS

Waarschuwing voor gevoelige/aanstootgevende inhoud:

Zelfmoord

MIEKE Y. VAN DIJK

Als eerst gepubliceerd in Nederland 2017

Deze paperback editie is gepubliceerd in 2023

Copyright © by Mieke Y. van Dijk

Het morele recht van de auteur is gehandhaafd

*Voor de mensen die zich af en toe gevoelloos voelen,
maar dat absoluut niet zijn.*

Met allemaal mensen om je heen zitten maar je toch alleen voelen is geen pretje. Mij lukt het toch weer iedere keer. Dan zit je in de aula van je school bij je klasgenoten aan de tafel, en dan besluiten je twee beste vrienden aan de andere kant van de tafel te gaan zitten. En op dat moment vraag je je af of dat je ze wel echt je vrienden kan noemen.

Je begint een ongemakkelijk gesprek met een van je andere klasgenootjes, wat na een tijdje stilvalt, dus besluit diegene maar te gaan praten met zijn beste vriend. Daarna zit je ongemakkelijk om je heen te kijken en zie je dat iedereen al in een ander gesprek is verwickeld.

Je kiest ervoor om één van de gesprekken te volgen – oftewel af te luisteren – maar dan kom je erachter dat je er niets van snapt, omdat je het gesprek niet vanaf het begin hebt gevolgd. Je zucht een keer en kijkt de tafel opnieuw rond. Je blik kruist een keer met die van je beste vriend, die een klein glimlachje aan je schenkt. Je glimlacht ongemakkelijk terug en dan ga je maar iets doen op je telefoon.

Je doet een spelletje dat je normaal nooit zou doen, maar je komt erachter dat hij nog op je telefoon stond – waarom, geen idee. Het doet er ook niet toe, want het is beter dan ongemakkelijk een gesprek meeluisteren of meevoeren.

Een paar minuten speel je het spel en dan herinner je je weer waarom je het nooit speelt: het is oersaai en je bakt er niets van. Dan gaat de bel dus stop je je telefoon terug in je broekzak en sta je op om naar je les te gaan. En dan loop je naar de gangen en kom je je vrienden weer tegen, om deze keer wél bij ze te blijven.

En daar loop ik dan, net opgestaan van mijn stoel op weg naar Tuur en Paula. Ik ga naast ze lopen.

‘Oh, hey!’ zegt Tuur enthousiast. Het lijkt erop dat hij blij is dat ik even het geratel van Paula kom onderbreken. Ik glimlach moeilijk terug.

‘Hoi, Bjorn’, zegt Paula met een lieve glimlach.

‘Hoi’, zeg ik terug en steek mijn handen in mijn zakken.

‘Anyway’, zegt Paula en gaat door met praten tegen Tuur. Ik weet niet waar het over gaat, dus luister verward mee.

Tuur en Paula zijn af en toe net een stelletje, ook al zeggen ze dat ze absoluut niets voor de ander voelen. En het irriteert me mateloos, want het levert voor mij vaak het gevoel op dat ik hierdoor niet echt met hen mee kan doen.

Tuur knikt en humt een paar keer als teken dat hij het begrijpt. Ondertussen kijkt hij me subtiel aan, laat zijn ogen

GEVOELLOOS

rollen en zucht een keer. Ik grinnik zacht. Ook al lijken ze af en toe net een stelletje, Tuur is absoluut niet altijd een even grote fan van Paula's eindeloze gekakel.

Nadat we alle trappen zijn opgegaan en een paar gangen door zijn gelopen terwijl we het langdradige verhaal van Paula hebben aan moeten horen, komen we aan bij het lokaal.

Ik ga zitten op een leeg plekje en pak mijn boeken erbij.

Tuur ploft naast me neer, waardoor ik verbaasd omkijk. Paula steekt een middelvinger naar hem op en kijkt hem boos aan. Dan gaat ze naast een van haar vriendinnen zitten.

Verward kijk ik naar Tuur. Hij lacht.

'Paula wilde naast jou zitten, maar ze was te laat', lacht hij. Ik frons.

'Tuurlijk, Paula wilde gewoon naast jou zitten', zeg ik. Uitdagens laat Tuur zijn wenkbrauwen omhoog schieten.

'Geloof je me niet?' vraagt hij.

'Niet bepaald, nee', antwoord ik daarop. Hij haalt zijn schouders op.

'Oké, dan geloof je me maar niet', zegt hij triomfantelijk en pakt ook zijn boeken erbij.

Ik begin te werken terwijl de docent een lulverhaal begint op te hangen. Tuur stoot me zachtjes aan. Ik kijk om en kijk recht in zijn bruine ogen.

'Hé, sorry dat ik niet bij je ben komen zitten in de aula', zegt hij. Ik knik beduusd, verbaasd door zijn